Ч. 125. Второк 18 (5) червня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Зміна Маршалка краєвого.

Урядова „Wiener Ztg.“ оголосила слідуюче відручне письмо Є. Вел. Цісаря:

Любий ґр. Бадені!

На превеликий Мій жаль згляд на здоровле спонукав Вас до предложеня Мені просьби о звільнене Вас зі становища Маршалка краю в Моїм Королівстві Галичини і Володимириї з Вел. Кн. Краківским. Прихиляючись в ласці до тої просьби, згадую радо о визначних заслугах, які Ви собі заслужили через ряд літ стоячи на чолі адміністрациї автономічної та в веденю нарад сойму. Відзначаючись в рівній мірі енерґією як і знанем річи, попирали Ви всіми силами діяльність адміністрациї краєвої у всіх єї галузях, піднесли Ви успішно господарчі і культуральні інституциї, повірені Вашій печаливости і запевнили собі через то тревалу хвальну память у всіх кругах населеня. Рівночасно стреміли Ви неутомимо через посередництво, яке зазначувало ся самовідреченєм, до введеня взаїмних відносин обох племен, замешкуючих край, на ті шляхи, які єдино можуть дати запоруку тревалого мира в краю.

В поновнім признаню той жертвенної діяльности, відзначуючої ся завсігди напруженєм всіх сил, висказую Вам Моє особенне признанє і найгорячійшу подяку сполучаючи з ним найліпші желаня в справі скріпленя Вашого здоровля і в справі Вашого дальшого блага.

Відень, 14 червня 1912.

ФРАНЦ ЙОСИФ в. р.
Гайнольд в. р.

Та сама ґазета оголошує:

Є. В. Цісар Найв. рішенєм з дня 14. червня с. р. іменував посла соймового ґр. Адама Ґолуховского Маршалком краєвим Королівства Галичини і Володимириї з Вел. Кн. Краківским і надав єму достоїньство тайного радника.

Вісти політичні.

Заява п. Міністра просьвіти в буджетовій комісиї в справі руского університету.

На засіданю буджетові комісиї в пятницю п. Міністер просьвіти Гуссарек зложив слідуючу заяву:

Промови ріжних бесідників тут в буджетовій комісиї уможливили приглянути ся близше подіям, супроводячим в послідних часах справу руского університету. З огляду на те, що правительство вже від довшого часу присьвячує тій справі богато уваги, про що сьвідчить попередний єго крок, яким правительство приготовило проект для розвязаня сего питаня, признаючи се основою до переговорів, то я бажав би заняти ся сею справою з тим більшою охотою, бо думаю, що наслідком сего зможе наступити вияснене становища правительства до так визначного орґану високої палати, як не менше прислужить ся тимсамим справі і посуне ся наперед полагоджене сего важного і в своїм значіню відповідно правительством оцінюваного питаня.

На перший погляд здає ся, що ріжниці в поглядах на сю справу досить значні. Поважаний Український Союз уважав предложений єму проект найвисшої децизиї неможливим до принятя, а навіть неможливим яко підстава до дальших переговорів. Натомість правительство переконане, що між зарядженями, які в сім проекті предвиджені в користь рускої університетскої науки і цілию Українського Союза на ділі нема ніякої дальше ідучої ріжниці, щоби аж порозуміне що-до міродатних точок пропонованого розвязаня квестиї уважати виключеним.

Нехай мені буде вільно сю квестию обговорити близше.

Передовсім під зглядом формальним заходить немаловажна згідність поглядів в тім, що як перша засада приготовляючої акциї для будучого руского університету має послідувати авторитативне заявлене, величезної ваги, яке має надати дальшій акциї збільшену запоруку.

5)

Три як один.

Дивна істория — Карля Біненштайна.

(Конець).

6.

Від того дня запанувала між тими трома заступниками садагорскої громади мовчалива ворожнеча. Кождий роздумував над величезними плянами мести і представляв собі в гадках, як то він сьвідка, свого противника, знищить своїм викритєм та вже наперед тішив ся з того враженя, яке оно зробить на судию. Кождий уважав ся увільненим від своєї вини через те, що знав про чужу вину та й носив ще в собі то хвальне змаганє, що зможе поставити судовим властям доказ, що поправді зовсім добре ділав, коли пімстив ся за вину свого ближнього.

Так надійшов день 14 лютого і всі три явили ся в передній комнаті судової салі. Кождий з них зі злобними гадками сів собі на крісло і принагідно глянув на другого таким поглядом, що готов би був втрутити єго на сам спід пекла.

Наконець отворили ся двері і якийсь слуга закликав таким голосом, що звучав як голос труби на страшнім суді: Пан Матій Обермаєр!

Під війтом аж ноги дрожали, коли увійшов до судової салі і глубоко поклонив ся повітовому судиї. Той відклонив ся єму, кивнувши злегка головою і усьміхнув ся. Таки дійстно усьміхнув ся. Від того усьміху війтови аж морос пішов по тілі і він якраз хотів розважати над тим, які то люди бувають иноді недобрі, а особливо судиї, коли до єго уший дійшло питане:

— Чи знаєте ви случайно якогось Пінінґера?

Війт не розуміючи, о що розходить ся, лиш видивив ся на судию. Що значить се питане?

— Того Івана Пінінґера, що то родом з громади Садагора і приналежний до неї? — повторив судия своє питане.

— Чому би ні, пане судиє, ще й як добре єго знаю!

— А що знаєте про єго свояків?

Війтови просто не могло то поміститися ся в голові. Що мають своякии Пінінґера до діла з вкраденим мішочком муки? Але він розповів, що знав.

— Отже ви не вірите в то, щоби єго тесть дав єму триста ринських.

— Ніколи, пане судиє, о тім нема ані гадки! Єго тесть, старий Франц, був сам лиш шматяром, а коли чотири місяці тому помер, то єго поховали як зовсім бідного.

— Отже ви уважаєте то за можливе, що Пінінґер ті гроші вкрав?

— Алеж зовсім певно їх вкрав, инакше й не може бути!

— Дякую вам. Можете іти.

Війт лиш рот роззявив і ніс єму розширив ся. І то все? Чи може ще що буде?

— Чи ще собі чогось желаєте? — спитав судия.

— Ні, нічого, зовсім нічого — відповів війт затинаючись, а вийшовши із салі, припав на якесь крісло і зітхнув важко.

Може по яких десяти мінутах вийшов і мельник із салі розправ та мов зломана лілия склонив ся на найблизше крісло, а то само зробив і шинкар, котрий, коли вийшов із судової салі, виглядав, як тота ґеорґінія, що розпукла ся.

Всі три сиділи тут тепер як тоті кури, що їх дощ загнав до курника, споглядали жалістними очима один на другого і не знаходили слів, щоби дати вираз тому жалеви, що були такі нужденно дурні. Війт зітхав, мельник стогнав, шинкар сопів а то все разом творило таку сумну сінфонію, що начальникови громади станули остаточно сльози в очах і він тихцем висказав свій жаль: Чом ви, шинкарю, не сказали мені нічого о тім, що ви нічого не сказали.

— Що нічого не скали? — повторив шинкар дрожачим голосом. — Як би я був знав, що мельник нічого не казав, то я би був сказав.

— Я преці не можу нічого казати, бо ви

відмінну від зобовязань кождочасних правительств. Руский нарід заповідженою цісарскою децизиєю одержить цілковиту певність сповненя своїх стремлїнь, а тимсамим дістане рішуче запевнене, що незалежно від змін та політичних констеляций, дістане сю благородну культурну поміч, яка якраз означає самостійність університетскої науки в єго рідній мові. Вже саме те є фактом такого епохального значіня в житю народів, що в порівнаню з тим ріжниця поглядів, щодо ваги подробиць в пропонованім змісті сего акту — з певностию усуває ся на другий плян.

Але і ті ріжниці не виглядають такі, аби могли згори виключити всяку дискусию. Нехай менї буде вільно доказати се подрібним розглянеием тих ріжниць.

Я хотів би піднести, що, коли в проєкті заповіджене „самостійне уряджене науки університетскої в руской мові", то в тім не має ся нїчого иншого на думці, як тільки утворене університету, а сказавши виразно, означене науки, яку має ся уділювати в університеті, що стоїть на рівні з кождим иншим університетом, так що підозріня, немов би ті слова мали бути сумнївними що-до університетского характеру будучої рускої висшої школи — суть безосновні. Не буде тяжко знайти відповідну назву.

Також що-до поодиноких закидів, які пороблено в мемориялї Союза против сего проєкту, то треба передусім підчеркнути, що пропонованим зарядженєм в нїякім случаю не наступить зменшене анї нарушене стану посїданя Русинів в львівскім університеті, що радше виразно застерігає ся незмінне дальше істноване дотеперішних постанов в львівскім університеті в справі викладів аж до утвореня самостійного руского університету.

Тут можу сказати, що реченець з порівнаню з попередною пропозицию, що може бути скорочений. Се застережене відносить ся не тільки до язикових відносин, але також до цілого комплексу наукових уряджень в руской мові і їх задержаня так, що стан побираня стипендий буде задержаний. Отже Русини задержать право до призначених для них стипендий і всяких бенефіций. По утвореню руської висшої школи, управильнить ся все на основі сути записів. Впрочім для доповненя заміток що-до теперішного правного стану мушу звернути увагу, що погляд, немов би розпорядженє з 5. цьвітня 1882 до ч. 5204 не мало характеру найвисшої децизиї, не є слушний. Однако проєкт не вдоволяє ся тим, аби з одної сторони лишити status quo, а з другої напевно ґарантувати утворене університету. Се розпорядженє бажає через унормоване переходового стану сотворити правні і адміністрацийні умови длятого, щоби у відповіднім часї активований університет не стрінув ся з жадними перепонами в технїцї міністерства просьвіти і управі висших шкіл. Поки-що, яко средство до него, є в предвидженю розширене руской університетскої науки в злуцї з університетом у Львові.

Сим дасть ся змогу руский молодїжи користати з державних запомог в більшій мірі, як доси, та розвинення наукового образованя в єї рідній мові, а для будучого університету сотворить ся поважнїйший засіб учительских сил і їх гармонійне співділане так, що погляд, який підносить ся з руской сторони, немов би будучий стан представляв ся для української справи менше користний, певно не може представляти ся слушним.

Признаю отверто, що власне в сім взглядї мусять бути деякі ріжниці вирівнані, чи радше деякі подробиці вияснені, але прошу панів не сумнївати ся в щиру волю правительства що-до вирівнаня ріжниць, о скілько єму позволить на те єго круг діланя. Коли ходить о круг діланя, то тимсамим я вказав на далеко ідучу ріжницю що-до квестиї осідку університету.

Як довго маю честь занимати ся сею справою, з думаю, що і перше инакше не було — так, що можна говорити про одностайність становиска правительства, у всіх членів правительства було однодушно переконане, що ціла ся акция може бути полагоджена лиш в законодатній дорозї, що есенциональною частию того законодавства є означене осідку будучого університету і що сей правнодержавний розділ компетенциї мусить бути увзгляднений при приготовлюючих переговорах.

За сим поглядом заявили ся ріжні члени правительств при ріжних нагодах і я почуваю ся до обовязку ствердити, що в тій мірі не заходила нїколи анї ріжниця думок анї противеньство заяв, як в дійсности нема згідної з конституциєю спромоги боронити иншого погляду.

Коли про утворене університету рішає закон, а не екзекутива, то також установлене місця мусить бути означене в законодатній дорозї. В тім напрямі правительство тільки згідно з своїм обовязком при своїх вчинках мусить строго зважати на межі між обома сферами компетенциї.

Вкінци хотів я лиш одним словом згадати про продовжене цїлої акциї. Правительство є сьвідоме, який незвичайний поступ означують для Русинів, предвиджені в проєкті зарядженя. Правительство готове їх здійснити і в сей спосіб виповнити практичний свій обовязок співділаня в культурнім розвою велико-

---

би зараз сказали війтови а він знов сказав бо о менї.

Наговорили богато та й нїчого не сказали, бо для кождого з них трох була то якась загадка.

Наконець відозвав ся знову начальник громади і спитав: Ну, а щож би ви могли менї сказати, мельнику?

Він глянув безрадно на шинкаря а той в тихій покорі сказав: Говоріть лиш, сусїдо, преці мусить раз вийти на верх.

Тодї вимовив мельник многоважні слова: Ну, знаєте війте, то шинкар вкрав вам вашу свиню.

Війт лиш випулив очи, відтак затиснув кулаки і хотів вже якраз схопити ся, коли шинкар сказав: Ну, а за то війт вкрав вам, мельнику, мішок муки.

— А мельник вкрав вам вино! — крикнув війт. І тепер сидїли знов всї три, та зітхали, стогнали і сопіли.

Відтак схопив ся нараз мельник і з тріюмфуючим лицем промовив: Алеж сусїдоньки, ізза того преці не будемо тут сварки зачинати. Кождий з нас заплатить другому шкоду та позістанемо добрими приятелями, якими були завсїгди доси. Ну, як, згода?

Та й погодили ся і всї три як братя подали собі руки. Але тодї війтови прийшло на гадку: А той возьний судовий. Я сказав єму про вас, мельнику.

А мельник звісивши голову: А я єму про вас, шинкарю.

— А я про вас, війте — сказав наконець і шинкар трівожливо.

— Якіж з нас осли!

По тім спільнім висказі самопізнаня настала знов довга мовчанка, аж наконець мельник знайшов якийсь вихід.

— Нїчо не вадить — сказав він. — Скажемо, що то був лиш жарт, що ми перед судовим возьним умисно так лиш збрехали. Згода?

Та й згодили ся а війт висказав спокійно отсї красні слова: Таки нема то нїчого красшого як щира дружба.

— — — — — — — — — — —

На жаль не обійшлось і без грубшого кінця.

В три недїлї опісля засудив ц. к. суд повітовий кождого з тих трох добряг на основі якогось доносу на два місяцї арешту а Садагора стратила внаслїдок того свою цїлу репрезентацию громадску.

Але щира дружба справджує ся хоч і в оковах. Кождому чоловікови аж мило було дивити ся, як тотї три на подвірю арешту суду повітового один другому помагали. Війт різав дерево, мельник рубав а шинкар складав порядно в стоси. А коли ті три вернули по двох місяцях домів, то цїла Садагора радувала ся, бо аж від тепер запанувала в сїльци повна свобода, рівність і братерство.

Пригода на зелїзници.

Буде тому може яких пять або шість літ. Одного дня в серпни сидів я в ждальни двірця при Бикененстріт в Ґлесґо і ждав на приїзд полуденевого поїзду, що мав завести мене домів до Кернґорм.

Була велика спека і ґазети приносили що дня вісти про занедужане або й случай смерти від удару сонця.

В ждальни крім панни буфетової і мене не було більше нїкого, хиба ще лиш множество докучливих мух. Щоби час якось скорше минув, виймив я ґазету і зачав читати, бо до відходу поїзду позіставало все ще чверть години.

Розуміє ся, стовпцї ґазети були переповнені вістями про велику спеку. В Льондонї погибло було трийцять осіб від удару сонця, в Ґлесґові двох людий зійшло з розуму від спеки. Коли я ще над тим роздумував, як то страшно мусить бути в такий спосіб зійти з розуму, впало менї в очи слівце Кернґорм. В ґазеті була така оповістка: „До жителів міста Кернґорми! Нинї вечером позволить собі славний іспаньский професор висшої маґії Абра Кадабра устроїти в міскім театрі представлене своїх чудних чародійств. Початок о осьмій годинї. Устроювать просить о численну гостину".

Ще того не стало — подумав я собі, бо проїзжі фаринники не мали у мене великого значіня і я вже тепер постановив собі був не піти на представлене. Я був посадником того місточка і відгравав там провідну ролю і колиб я не явив ся на представленю, то певно не було би й прочих достойників міста.

— До Кернґорм і Ердайвель! — крикнув дверник на дворі.

Я сховав ґазету, встав і вийшов на перон. Поїзд загуркотів і заїхав на дворець а я пошукав собі зараз у вагонї відділ другої кляси.

Дано знак від їзду, колеса почали поволи крутити ся аж ось впадає до мого відділу якийсь задиханий подорожний, що спізнив ся, отвирає двері і віддихаючи тяжко сїдає собі напротив мене.

Якийсь час сидїли ми мовчки напротив себе.

— Сей поїзд їде до Кернґорм? — спитав незнакомий навязуючи розмову.

Я відповів на питане лиш в той спосіб, що потакуючи кивнув головою, бо я не люблю в дорозї заводити з чужими людьми розмови.

— А ви їдете також до Кернґорм? — допитував ся мій товариш дальше, хотячи очевидно завести якусь розмову.

— Так — відповів я коротко. — Я бурмістр міста Кернґорм.

Незнакомий сказав на то лиш з легенька „Ах!" але я над значінєм того дальше і не думав.

(Конець буде).

го і могучого народа. Ходить при тім о утворене великого мирового твору, якого дальший хід і щасливе покінчене буде загарантоване тим, що на иньших полях публичного житя обох народів буде можливість спокійної і успішної праці. Оттому то не можна оминати ніякого труду, щоби справи, котрі вимагають угодової співділяльности, обняти в комплекс та довести їх загалом і кожду з окрема до загально вдоволяючої розвязки і в той спосіб осягнути бажану ціль, евентуально ріжними шляхами, залежними від характеру окремих материй. Згідно з тим, що говорю, можу тілько зі всею рішучости підчеркнути що дорога до дальших переговорів і конференций стоїть отвором. Правительство надіє ся, що сторона найбільше інтересована найшвидше увійде на ту, ведучу до ціли дорогу.

Новинки.

Львів, 17 червня 1912.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михайл Вобржиньский вернув оногди вечером з Відня до Львова.

— **Уневажнене торічних виборів до ради міста Львова.** Вна слідок жалоби внесеної Стефаним Гарчиньским і тов. против ухвали Ради міста Львова відкидаючої протест против виборів órік трибунал адміністрацийний, що згадана ухвала зносить ся яко правно не умотивована. Дальше уважає Трибунал адміністрацийний утрудненя при доручуваню леґітимаций за причину до уневажненя виборів. Що вже вибрано президента і Є. В. Цісар его затвердив, се не має нічого до річи, бо після §. 25 громадского статута міста Львова затверджене цісарске вимагає, щоби особа, котру предложено Цісареви до затвердженя, була вже перед тим членом ради громадскої а то на основі правосильних виборів. Трибунал адміністрацийний дійшов до того переконаня, що доручуване вглядно зидаване виборцям леґітимаций було того рода, що велика часть виборців не могла дійти до посіданя карт леґітимацийних і що з причини того утруднено їм виконуване їх прав виборчих. Трибунал адміністрацийний уважає отже жалобу в тім взгляді за умотивовану а ухвалу Ради міскої мусить признати за неузасаднену в законі.

— **Право публичности** надав п. Міністер просьвіти клясам 1—4 приватної рускої ґімназиї в Яворові на рік шкільний 1911/12.

— **В справі шкільних страйків.** П. Міністер віроісповідань і просьвіти приказав рескриптом з дня 26 мая с. р., щоби до дисциплінарних приписів для учеників середних шкіл, учительских семинарий, торговельних і промислових шкіл додати слідуючий параґраф, який має на ціли запобігчи страйкам шкільної молодіжи. В случаю більших переступств шкільної молодіжи проти шкільного порядку, як також в случаю самовільного, полягаючого на вмові опущена учениками шкільної науки, треба потягнути винуватих до строгої дисциплінарної відвічальности, а в случаю конечности можна замкнути ціле заведенє, або поодинокі кляси, з застереженєм нових вписів в случаю нового отвореня заведеня або кляс.

— **Ліцитация.** Дня 18 червня 1912 о годині 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї у Львові Підзамче публична ліцитация невідібраних товарів, як: соки, вино, горівка, фарби, машина до шитя і рільничі, скла, мітли, шкіри, біле, меблі, дивани, книжки, гумки блаватні і т. п. о скілько не буде викуплені.

— **Справа житомірской „Просьвіти“.** Як звістно, волиньский ґубернатор під впливом всіляких чорносотенців розвязав українське Товариство „Просьвіта“ в Житомири. Київска „Рада“ доносить тепер в сій справі, що слідує: В Житомири відбулись загальні збори членів „Просьвіти“ для ліквідациї майна товариства. Вислухавши докладу ради тов-а про постанову волиньского ґуберньского по справам про товариства й спілки „присутствія“ про закрите „Просьвіти“ загальні збори одноголосно ухвалили: з ліквідациєю майна поки що почекати, а на постанову „присутствія“ подати скаргу до сенату.

— **Відгомін процесу Дудикевичівців.** Голосний під конець 1910 р. процес о. Давидяка о обиду чести проти пятьох приклонників так званого „російского амбасадора“, др. Дудикевича, адвоката в Коломиї, закінчив ся оногди перед касацийним судом у Відни в некористь обжалованих. О. Давидяк, парох Успеньскої церкви, написав був брошуру, в котрій закинув був др. Дудикевичеви всілякі нечестні вчинки а між тими і погані грошеві надужитя. Згадані приклонники виступили в обороні свого проводиря і назвали виступлене о. Давидяка брехнею. За то о. Давидяк запізвав їх до суду і суд мав рішити, чи закиди о. Давидяка, що др. Дудикевич допустив ся надужить фінансових, в особенности же, чи задержав леґат бл. п. о. Тиховича в сумі 30.000 корон, суть правдиві чи ні. Львівский процес закінчив ся засудом всіх пятьох на більші або менші кари а між тими і тодішного редактора „Прікарпатско-ї Рус-і“ на кару від 30 днів до 6 неділь арешту. Обжаловані відкликались остаточно до суду касацийного і в суботу відбула ся розправа під проводом радника Двору Фаньора. О. Давидяка заступав адвокат др. Дверніцкий зі Львова. О 7 год. вечером видав трибунал вирок відкидаючий жалобу неважности а тим самим потверджуючий вирок львівского суду.

— **З судової салі.** Перед судом присяжних вела ся оногди розправа против бувшого возьного акцийня. Товариства для виробів ткацких, Станислава Сітка, котрий в спритний спосіб присвоїв собі грошевий лист, в котрім було 3.316 К 80 сот. а замість того листу, котрий був призначений для фабрики сукна Кунстмана в Ракшаві вислав иньший, в котрий вложив пусті папері і 23 сотики. Сітко був вже нераз караний за крадіж а мимо того удало ся ему узискати посаду возьного при згаданім товаристві. Побачивши д. 30. січня с. р. на бюрку касиєра готовий до висилки лист грошевий, зібрала его зараз охота вкрасти, отже купив собі другу куверту грошеву, наклав там пустих паперів і 23 сотики та заадресував до Кунстмана, а коли дістав лист з грішми, щоби занести на почту, надав свій пустий, а гроші вкрав і втік до — Каліфорнії. Коли там не докопав ся золота, а гроші стратив, вернув в маю до краю і ставив ся до суду. Переїхавшись так далеко там і назад та нагулявшись за чужі гроші, дістав тепер на спочинок безплатне вільне помешкане з харчом, або в урядовім стилю: трибунал засудив Сітка на 6 літ тяжкої вязниці обостреної постом.

Телеґрами.

Відень 17 червня. Межинародна комісия в справі карт для воздушної плавби розпочала наради в присутности представителів всіх держав.

Інсбрук 17 червня. По 4-дневній розправі суд присяжних видав вирок в процесі о рабунок на почті в Інсбруку. Засуджено Кароля Вольдеравера на 6 літ, его сестру на 3 1/3 року, єї матір вдовицю Анну Ґітнерову на 2 роки тяжкої вязниці.

Константинополь 17 червня. Порта оголошує депешу ґубернатора острова Хіос, доносячу, що в стороні полудневій і полудневo-східній виділи 4 італіяньскі кораблї воєнні і два торпедовці, котрі небавком відплили, по части на північ, по части на полудне.

Лісбона 17 червня. Кабінет отворено в слідуючий спосіб: Президию і справи внутрішні обняв Дуарте Сеіте; справедливість: Коррея Сенос; справи заграничні: Авґусто Васконсельос; фінанси: Баррос Ґвеірос; війну: Коррея Баррето; кольонії: Цервейра; маринарку: Фернандес Коста; роботи публичні: Авґусто Баррето. Новий президент міністрів не єсть членом парляменту.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел минутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до **Мшани**.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого непередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30 **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).